

Sygn. akt V Ca 1347/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Jan Bołonkowski po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa zarządcy tymczasowego masy upadłości (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w upadłości likwidacyjnej w W.

przeciwko R. S. i D. S.
o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego R. S. i apelacji pozwanej D. S.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt XVI C 1741/17

I. zmienia zaskarżony wyrok jedynie w ten sposób, że w pkt 1 i 2 sentencji po wyrazach „na rzecz” skreśla wyrazy „strony powodowej Zarządcy Tymczasowego Masy Upadłości”;

I. oddala obie apelacje w pozostałym zakresie;

II. zasądza solidarnie od pozwanych R. S. i D. S. na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w upadłości likwidacyjnej w W. kwotę 2717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt V Ca 1347/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie wyrokiem z dnia 23 listopada 2017 r.:

1) zasądził od pozwanej D. S. na rzecz Zarządcy Tymczasowego Masy Upadłości (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w upadłości likwidacyjnej

w W. kwotę 11.960,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia

11 października 2014r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami

za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

2) zasądził od pozwanego R. S. na rzecz Zarządcy Tymczasowego Masy Upadłości (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w upadłości likwidacyjnej

w W. następujące kwoty:

- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 3465,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;
- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

-3465,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;

- 245,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty;

3) oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

4) zniósł pomiędzy stronami koszty postępowania.

Apelację od powyższego wyroku w zakresie pkt 1 wniosła pozwana D. S., zaś pozwany R. S. zaskarżył apelacją wyrok w zakresie pkt 2.

W obu apelacjach podniesiono zarzuty dotyczące:

1) naruszenia prawa materialnego, tj.:

a) art. 123 § 1 pkt 2 w zw. z art. 65 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że doszło do uznania roszczenia;

b) art. 144 ust. 1 prawa upadłościowego poprzez zasądzenie roszczenia na rzecz Zarządcy Tymczasowego Masy Upadłości (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w upadłości likwidacyjnej w W.;

2) naruszenia przepisów prawa procesowego, tj.:

a) art. 325 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w sentencji ani uzasadnieniu wyroku przedmiotu roszczenia powoda, tj. podstawy zasądzenia oraz okresów, do których odnoszą się zasądzone kwoty;

b) art. 233 § 1 i 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów;

c) art. 129 § 4 k.p.c. poprzez niezażądanie od powoda złożenia oryginałów dokumentów.

Skarżący wniesli o zmianę wyroku w zaskarżonych zakresach i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód wniósł o oddalenie obu apelacji i zasądzenie solidarnie od pozwanych na jego rzecz kosztów postępowania za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje pozwanych niemal w całości są niezasadne.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną stanu faktycznego. Rozważania prawne i argumentacja przedstawione

w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do zasady zasługują na akceptację.

Wbrew wywodom skarżących, Sąd I instancji nie dopuścił się zarzuconych uchybień.

Podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego niemal w całości dotyczą rzekomych uchybień art. 233 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis ten przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź z doświadczeniem życiowym. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Podkreślić należy, że dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarczy stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Co więcej, skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż to jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Istotne jest, że zwalczanie oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji ustaleń opartej na jego subiektywnej ocenie, lecz konieczne jest przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi wykazanie, że określone w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy. Tego jednak w uzasadnieniu apelacji nie sposób się doszukać. Sąd Okręgowy stwierdza, że dokonana przez Sąd I instancji ocena wiarygodności i mocy dowodów została dokonana w sposób prawidłowy, nie wykroczyła poza granice swobodnej oceny dowodów.

Zarzut naruszenia art. 325 i art. 328 § 2 k.p.c. jest bezzasadny. Sentencja zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie elementy określone w art. 325 k.p.c. Ujmując najogólniej, powołany przepis wymaga takiego sformułowania rozstrzygnięcia o żądaniach stron w sentencji wyroku, które nie stwarza wątpliwości co do treści wyroku i umożliwia jego wykonanie. Zaskarżony wyrok czyni zadość temu wymaganiu. Z kolei art. 328 § 2 k.p.c. określa konieczne elementy uzasadnienia wyroku. Ponieważ w postępowaniu uproszczonym apelacja może być oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli zarzucane uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 k.p.c.), to dla skuteczności postawienia zarzutu obraży art. 328 § 2 k.p.c. konieczne jest wykazanie tego warunku. Skarżący nie przedstawili wyводу prawnego dla wykazania, że zarzucane przez nich uchybienie mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Sporządzenie uzasadnienia nieodpowiadającego wymaganiom, jakie stawia wymieniony przepis, może jedynie wyjątkowo wypełniać podstawę apelacyjną przewidzianą w art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 k.p.c. Miałyby to miejsce wówczas, gdyby wskutek uchybienia konkretnym wymaganiom określonym w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddawałoby się kontroli apelacyjnej, gdyż tylko wtedy stwierdzone wady mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przesłanki, którymi - wydając rozstrzygnięcie - kierował się Sąd Rejonowy, są wystarczające do przeprowadzenia kontroli instancyjnej.

Skarżący upatrują obraży art. 328 § 2 k.p.c. w niewyjaśnieniu przez Sąd podstawy prawnej wyroku. Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku w rozumieniu tego przepisu polega na wskazaniu, dlaczego sąd zastosował określony przepis i w jaki sposób wpływa on na treść rozstrzygnięcia, a więc jakie elementy stanu faktycznego uzasadniają zastosowanie tego przepisu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 czerwca 2001 r., I PKN 498/00 i z dnia

29 maja 2008 r., II CSK 39/08). Wprawdzie Sąd Rejonowy rzeczywiście nie powołał konkretnego przepisu prawa, jednakże uwzględniając całokształt wyводу prawnego, w którym Sąd kwalifikuje żądanie pozwu jako roszczenie o zapłatę należności z tytułu opłat eksploatacyjnych na rzecz spółdzielni mieszkaniowej, nie ulega wątpliwości, że materialnoprawną podstawę zasądzenia świadczeń od obojga pozwanych stanowi art. 4 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 845, z późn. zm.).

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 129 § 4 k.p.c. Przepis ten stanowi, że jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, sąd, na wniosek strony albo z urzędu, zażąda od strony składającej odpis dokumentu przedłożenia oryginału tego dokumentu. Sąd Rejonowy nie wymagał potwierdzenia okoliczności wynikających z przedłożonych odpisów przez złożenie oryginałów dokumentów, przyjmując, że treść odpisów odpowiada tej, jaką zawierają oryginały. Taka ocena była uzasadniona okolicznościami sprawy. Jeżeli pozwani mieli wątpliwości co do rzetelności sporządzenia złożonych odpisów, mogli wnieść o zażądanie przez sąd przedłożenia oryginałów, ale takiego wniosku nie zgłosili.

Niezasadne są również zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uznanie roszczenia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.) stanowi czynność prawną, w której dłużnik potwierdza swoje zobowiązanie, zasadniczo mając na celu jego ustalenie lub zabezpieczenie.

Uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciążącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. Do uznania roszczenia może dojść nie tylko formalnie, czyli niejako wprost, ale również poprzez każde zachowanie dłużnika przyznające obowiązek świadczenia. Takie uznanie długu, nazywane niewłaściwym, jest oświadczeniem wiedzy.

Nie musi towarzyszyć mu zamiar ani nawet świadomość wywołania skutków prawnych, a wynika ono z każdego zachowania zobowiązanego, które świadczy o jego świadomości bycia dłużnikiem i uzasadnia przekonanie wierzyciela kierującego się powszechnie przyjętymi regułami znaczeniowymi o woli dobrowolnego spełnienia przez dłużnika świadczenia. Skoro uznanie może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany przez czynność czysto faktyczną, to oczywistym jest, że nie musi ono wskazywać ani podstawy prawnej, ani wysokości uznawanego roszczenia. Bardziej szczegółowa identyfikacja wiarygodności, w związku z którą następuje uznanie długu, jest warunkiem zakwalifikowania w tych kategoriach konkretnego zachowania się dłużnika jedynie w tych sytuacjach, gdy strony sporu pozostają ze sobą w rozmaitych stosunkach prawnych, z których mogą wynikać różne wiarygodności pieniężne. Skarżący nie wykazali, że w okresie objętym pozwem (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa miała wobec nich także inne roszczenia pieniężne niż wynikające z obowiązku uiszczania opłat, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych.

Sąd I instancji zasadnie uznał, że ustalony stan faktyczny daje podstawę do stwierdzenia tzw. niewłaściwego uznania długu przez pozwanych, a okoliczności złożenia przez nich oświadczeń pozwalają ustalić, jakiej wysokości długu te uznania dotyczyły. I tak, jeżeli chodzi

o pozwaną D. S., to w korespondencji e-mail z dnia 9 czerwca 2014 r. przesłanej do (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w W. oświadczyła ona, że w związku

z otrzymanym wezwaniem do zapłaty kwoty 17.009,21 zł prosi o rozłożenie tej kwoty na raty po 1000 zł miesięcznie. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 r., w sprawie sygn. akt II CKN 1312/00 wskazał, że zwrócenie się przez dłużnika do wierzyciela o rozłożenie należności głównej na raty może stanowić uznanie roszczenia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.) także wtedy, gdy proponowane porozumienie między stronami nie doszło do skutku. Zatem takie oświadczenie pozwanej należało rozumieć jako uznanie niewłaściwe, a więc przejaw wiedzy pozwanej jako dłużnika, zmierzający do zapłaty nieuiszczonej należności do kwoty

17.009,21 zł za okres od 1 stycznia 2013 r. do końca maja 2014 r. Jeżeli zaś chodzi o roszczenia za okres od maja 2014 r. do sierpnia 2014 r., Sąd uznał, że pozwana dokonując wpłat: w dniu 9 lipca 2014 r. z tytułem wpłaty „czynsz wraz z ratami spłaty D. S. za czerwiec i lipiec”, 1255 zł w dniu 22 sierpnia 2014 r. z tytułem wpłaty „czynsz wraz z ratami spłaty D. S. za sierpień”, 2510 zł w dniu 3 października 2014 r. z tytułem wpłaty „czynsz wraz z ratami spłaty D. S. za wrzesień i październik” – uznała roszczenia również za okresy wymienione w tytułach wpłat.

R. S. dokonał aktu niewłaściwego uznania roszczenia przesyłając w dniu 21 listopada 2016 r. do syndyka masy upadłości (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w W. pismo z dnia 18 listopada 2016 r., w którym m.in. poinformował, że otrzymał pismo ze Spółdzielni datowane na 8 września 2016 r., oraz zadeklarował zarówno możliwość spłaty nieprzedawnionych roszczeń w comiesięcznych ratach, jak i gotowość bieżącego regulowania zobowiązań. Wprawdzie w piśmie tym nie wskazano konkretnych sum, co do których pozwany uznał swój dług, jednakże należy zauważyć, że pozwany odnosił się do pisma Spółdzielni z dnia 8 września 2016 r., w którym wzywała ona R. S. do zapłaty kwoty 30.215,01 zł, a więc kwoty dochodzonej pozwem. W konsekwencji należy stwierdzić, że pozwany uznał dług w postaci roszczeń wymagalnych na 3 lata przed sporządzeniem omawianego pisma, a więc roszczenia od grudnia 2013 r. do sierpnia 2016 r.

Zarzucone naruszenie art. 144 § 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawa upadłościowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 2344, z późn. zm.), zwanej dalej „Prawem upadłościowym”, skarżący zakwalifikowali jako naruszenie przepisu prawa materialnego. Tak sformułowany zarzut jest niezasadny. Po pierwsze, art. 144 Prawa upadłościowego ma charakter normy procesowej, gdyż stanowi o tym, jak kształtuje się pod względem podmiotowym postępowanie sądowe w razie ogłoszenia upadłości obejmującej likwidację majątku upadłego. Po drugie, z naruszeniem art. 144 ust. 1 Prawa upadłościowego mielibyśmy do czynienia, jeżeli nie nastąpiłoby podstawienie syndyka w miejsce upadłego w postępowaniu dotyczącym masy upadłości, a takie uchybienie nie wystąpiło w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 172 ust. 2 Prawa upadłościowego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio do syndyka tymczasowego (zarządcy tymczasowego -- według brzmienia tego przepisu sprzed nowelizacji, która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2016 r. – Dz. U. z 2015 r. poz. 978).

Natomiast kwestię, czy w postępowaniach sądowych z udziałem syndyka świadczenie zasądza się na rzecz syndyka, czy też na rzecz upadłego, reguluje nie ust. 1 (powołany w apelacji), lecz ust. 2 w art. 144 Prawa upadłościowego, zgodnie z którym syndyk prowadzi postępowania dotyczące masy upadłości w imieniu własnym, lecz na rzecz upadłego. Jest to jednoznaczne ze stwierdzeniem, że syndykowi przysługuje legitymacja formalna (syndyk jest więc stroną w znaczeniu formalnym – procesowym, tzn. działa w postępowaniu we własnym imieniu). Natomiast stroną w znaczeniu materialnym, pomimo ogłoszenia upadłości, pozostaje upadły. On bowiem jest podmiotem stosunku prawnego, na tle którego wyniknął spór. Zatem świadczenia dochodzone przez syndyka lub przeciwko niemu podlegają zasądzeniu na rzecz lub od upadłego. Taki kierunek wykładni art. 144 Prawa upadłościowego jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie i literaturze (zob. np. wyrok SN z 7.10.2004 r., IV CK 86/04, LEX nr 143176; wyrok SN z dnia 16.01.2009 r., III CSK 244/08, LEX nr 523687; postanowienie SN z 21.07.2011 r., V CZ 37/11, LEX nr 898281; wyrok SA w Poznaniu z 14.09.2012 r., I ACa 600/12, LEX nr 1220592; a także A. Hrycaj [w:] System Prawa Handlowego, t. 6, s. 215).

Zatem zarzucona w apelacjach niedokładność w zakresie sposobu określenia w wyroku podmiotu, na rzecz którego Sąd Rejonowy zasądził świadczenia od pozwanych, wymagała zmiany, której Sąd Okręgowy dokonał na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie obie apelacje podlegały oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. jako bezzasadne.

Ze względu na to, że apelacje zostały uwzględnione tylko w znikomej części, a wynik zaskarżonego rozstrzygnięcia pozostał niezmienny, Sąd Okręgowy na podstawie art. 98

w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. obciążył pozwanych, jako przegrywających, obowiązkiem zwrotu w całości poniesionych przez powoda kosztów postępowania apelacyjnego, na które złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika, który nie prowadził sprawy w pierwszej instancji, w kwocie 2.700 zł ustalonej zgodnie z § 5 pkt 5 w zw. z § 10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800, z późn. zm.) oraz kwota 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.